

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

SARAH
MALLORYOVÁ

Zloděj a herečka

SARAH MALLORYOVÁ

ZLODĚJ A HEREČKA

PŘEKLAD

ALEXANDRA ŠEDÁ

Milá čtenářko,

jistě jste se o tom sama nejednou přesvědčila, že lidé, kteří nějak působí a mají nějakou pověst, ve skutečnosti jsou někým úplně jiným. Ano, každý má nějaké tajemství, ale moji hrdinové se opravdu překonávají. Oba červnové příběhy, které jsem si pro Vás připravil vyprávějí o tajemstvích a jejich skrývání. Tak v romanci Zloděj a herečka, žije hlavní hrdina dvojím životem, přes den je úctyhodným farmářem, ale v noci se stane lupičem. V druhé povídce s názvem Dům zahalený tajemstvím ovdovělá vévodkyně postupně přichází na to, jaká zvrácená tajemství pomáhala nevědomky svému nedobrému manželovi chránit. Ano, když se bohatí muži začnou nudit, často je to vede k velmi zvráceným choutkám, to vidíme i v dnešní době... V mých příbězích, ale dobro a láska vítězí, a my musíme stále doufat, že tomu tak bude i ve skutečnosti.

S láskou

Váš Harlequin

Sarah Malloryová

ZLODĚJ A HEREČKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
At the Highwayman's Pleasure

První vydání:
Mills & Boon, 2014

Překlad:
Alexandra Šedá

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2014 by Sarah Mallory
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Zloděj a herečka: 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2280-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2281-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2282-5 (PDF)

PROLOG

Červen 1794

Charity zavřela oči a zvedla tvář ke slunci, které právě zapadalo. Sklánělo se k obzoru na bezmračné obloze, vysoko vesele prozpěvoval skřivan a mírný vánek jí čechral vlhké kadeře, které jí padaly na ramena.

Učiněný ráj, pomyslela si, ale když otevřela oči, uviděla jen známou krajinu. Pole, louky a kus dál za řekou, na úpatí kopců směrem na východ, malou vesničku Saltby. Ne víc než pár stavení a mezi nimi přísnou, hranatou věž kostela.

Jak moc si přála, aby se tam nemusela vrátit.

Charity pohodila hlavou a cítila váhu svých hustých vlasů, které se jí rozprostřely po zádech. Měla by si je skrýt pod čepec dřív, než dojdou do vesnice, ale bylo tak příjemné nechat je volně poletovat kolem tváře.

Ozvalo se zachichotání.

„Propána, Charity, máš je tak husté, že ti určitě nestačí uschnout, než dorazíme do vsi.“ Její přítelkyně Jenny nadzvedla blondaté kadeře a nechala jí je dopadnout zpět na záda.

„Aťsi! Za to mi to stojí!“ Vzala svoji kamarádku za ruku. „Tak pojd', půjdeme domů.“

Cesta pokračovala úzkým údolíčkem, obě dívky si povídaly a bezstarostně pohupovaly svými čepečky, které visely na dlouhých stuhách. Když došly za zátáčku, spatřily, co se děje v údolí před nimi.

„Ach nebesa, nevěděla jsem, že mají přijít už dnes,“ řekla Jenny a zastavila se.

Na rovině nedaleko potoka právě probíhalo stříhání ovcí. Kamenná salaš už byla plná zvířat, zatímco ovčáci přiváděli další a další ovce k potoku, aby jim před tím, než je ostříhají, omyli srst. Na velkém balvanu, uprostřed všeho dění, stála černě oděná postava. Paže měla teatrálně vztažené k nebi, v jedné ruce knihu. I na tu dálku Charity věděla, že je to bible. Vášnivě přednášela pasáže z evangelií, ale střihači jí nevěnovali žádnou pozornost, měli své práce dost. Museli ostříhat všechny ovce dřív, než padne tma.

„Ach nebesa, tvůj otec,“ sykla Jenny.

„Ano,“ řekla Charity hořce. „Phineas zase káže bezbožným... Pojď, radši půjdeme, než nás uvidí. Vezmeme to pro jistotu přes kopec.“

„Pozdě, myslím, že nás už viděl.“

Postava v černém plášti seskočila ze své pomyslné kazatelny a výhrůžně se blížila k nim. Nebylo úniku. Obě dívky stály jako přikované a čekaly.

„Tak kampak máte namířeno, co?“

Byla to Jenny, kdo promluvil.

„Jsme na cestě domů, pane Westone. Byly jsme navštívit starou matku Crawshawovou, přinesly jsme jí košík s jídlem. Teď, když je její syn v armádě, nemá se o ni kdo postarat a paní Westonová si myslela...“

Ale Phineas ji neposlouchal. Zíral na obě dívky, tvář rudou vztekem a zlostí.

„Potulujete se krajem takhle? Bez šátku, který by vám zakryl holá ramena? Prostovlasé, jako nějaké...“

„Bylo horko, zastavily jsme se na zpáteční cestě u tajné tůně, abychom se ochladily,“ řekla vzpurně Charity. „Děláme to tak často.“

„Jenže vy už nejste malé děti. Už je vám čtrnáct let a měly byste vědět, že je proti Pánubohu, aby se žena na veřejnosti takto bezostyšně ukazovala.“

„Nikoho jsme nepotkaly,“ odsekla Charity. „Vlasy nám uschnou, ještě než dorazíme do Saltby, a jestli ne, schováme si je pod čepec dřív, než vejdemo do vsi.“

Přestože byl od nich ještě docela daleko, do Charity se vpaloval jeho nelítostný pohled. Viděla sliny na jeho rtech, když cedil slova skrz sevřené zuby.

„Producíruješ se tu před všemi muži jako nějaká děvka!“

„Ne, chtěly jsme to obejít a jít druhou cestou...“ slova jí zamrzla na rtech, zatímco on rychle překonal vzdálenost mezi nimi a popadl ji za zápěstí.

„Pusť mě!“

„Bůh ví, že jsem se snažil tě přivést k rozumu, ale marně.“

„Neudělaly jsme nic špatného.“

„Já už vás naučím! Takhle se tu předvádět...“ Napřáhl se po Jenny, ale Charity ho chytila za rukáv.

„Utíkej!!!“ křikla na kamarádku, a když viděla, že Jenny váhá, zvolala: „Mně nepomůžeš, zachraň alespoň sebe!“

„No tak běž, utíkej!“ křičel Phineas za prchající dívkou. „Božímu hněvu stejně neujdeš, Jennifer Howeová, a o nedělním kázání tě veřejně zostudím!“

„Ale ne, to neuděláš,“ řekla kousavě Charity a snažila se při tom vykroutit z jeho sevření. „Půjdeš totiž za panem Howem, on ti dá tři guineje do farní pokladny a tím to celé skončí.“

„Tak ty se opovažuješ mě kárat za moje dobré skutky?“

Ohrnula rty. „Tolikrát už jsem viděla, jak pár stříbrných mincí ukonejšilo tvůj mravopočestný hněv.“

Oči se mu zúžily. „Ty nezdárná dcero!“

„To *my* jsme udělaly dobrý skutek!“ nedala se. „Poskytly jsme útěchu a pomoc chudému, a to je užitečnější než nějaké kázání.“

Phineas mávl volnou rukou k potoku.

„Jen jste toho využily jako výmluvy. Chtěly jste přijít sem, abyste se mohly předvádět před těmihle muži. Však já znám ty vaše nemravné způsoby, holčičko.“ Prudce ji popadl za vlasy a Charity vykřikla, když jeho stisk zesílil. „Chceš poplést hlavu těmto ubohým mužům tímhle... tímhle svým zlatým požehnáním, nemám snad pravdu? Ale to je marnivost, holčičko, slyšíš, marnivost! A ta nevede jinam než k pohrdání samotným Bohem!“

„Pusť mě!“

„Ne, dokud neuvidíš, co se stane tomu, kdo se vysmívá Bohu a jeho věrným služebníkům.“

Nevšímal si jejího nářku a vláčel ji tam, kde muži stříhali ovce. Ti ostražitě vzhledli, když se k nim blížil, někteří si mumlali pod vousy, ale nikdo se neodvážil cokoli namítnout. Dotáhl Charity až k velkému balvanu, kde ještě před chvílí stál a kázal, a přinutil ji posadit se.

„Jakobe, pojd' sem a podrž ji.“

„Ále né, pastore, já bych...“

Phineas se na muže zle osopil.

„Opovažuješ se odporovat služebníkovi Božímu?“

Jakob přistoupil blíž a vzal ji za ruce.

„Promiň mi to, děvče.“

Stěží slyšela jeho tichou omluvu, jak vzlykala,

protože kůže na hlavě pálila, jak jí Phineas málem vytrhal vlasy i s kořínky. Jeho další slova ji div neomráčila.

„Eliasi, podej mi svoje nůžky!“

„Nee!“

Křičela, plakala, prosila, ale marně. Slyšela skřípění čepelí ovčích nůžek, jak se jí zakousávaly do vlasů, hrst po hrsti, pramen po prameni a po celou tu dobu Phineas nepřestal odříkávat z bible.

Za pár chvil bylo po všem. Bylo to rychlejší, než se ostříhá jedna ovce. Zvláštní pocit, jak měla najednou lehkou hlavu. Cítila sluneční žár na téměř holé kůži. Jacob ji pustil, ale ona se nedokázala pohnout. Seděla schoulená na kameni, oči vyschlé, nevidoucí zrak upřený do země.

Phineas odstoupil.

„A Bůh pravil: ‚dítě své od nápravy neoddaluj‘.“

Ta slova dopadla do naprostého ticha. Střihači, celí zmatení, nevěděli, co mají dělat. Umlkl skřivan, dokonce i ovce přestaly bečet.

Charity se pomalu postavila. Rozhlížela se kolem sebe. Obloha byla stále stejně modrá, hory se stále tyčily na stejném místě, ale všechno bylo jiné. Změnilo se to. Jako by to celé sledovala z dálky, jako nezúčastněný pozorovatel. Zvedla oči a pohlédla na otce. Tvář měl ještě rudou vzteky, ztěžka dýchal, paže spuštěné podél těla a v ruce stále pevně svíral špinavé, ocelové nůžky.

„Ale já nejsem dítě,“ řekla pomalu. „Už ne. A tohle bylo naposledy, kdys na mě vztáhl ruku.“

Otočila se, odešla a zanechala po sobě jen hromádku svých vlasů. Dlouhé, hedvábné kadeře, které teď ležely u jeho nohou jako zlaté rouno.

PRVNÍ KAPITOLA

Leden 1807

Začalo sněžit.

Prudký vítr hnal sněhové vločky za oknem kočáru. Charity Westonová pozorovala nízké, tmavé mraky, které dělaly zimní den ještě kratší, usazená uvnitř poštovního vozu, mířícího ze Scarborough do Yorku. Za okamžik jí zmizí z očí známá krajina v šeru, které panovalo i uvnitř kočáru. V šeru tolik odlišném od záře prudkých světél, v níž strávila většinu dní – nebo spíše nocí – na jevišti.

Přemítala, co by tomu asi řekli její spolucestující, kdyby věděli, že je herečka. Farmář i jeho žena by se na ni asi těžko usmívali tak mile, když se proti nim usazovala na sedadlo. Takhle v ní viděli jen módně oblečenou mladou dámu v doprovodu své komorné. Dokonce se vrátila k měkkému, kultivovanému tónu hlasu a přestala užívat nazální, jižní přízvuk, který si přisvojila společně s jiným jménem, když pracovala v Londýně. Pravděpodobně si o ní myslí, že je dáma jistého postavení. Každopádně pokud bydlí v Allingfordu či jeho okolí, je dost možné, že dříve či později poznají pravdu. Charity totiž přijala nabídku od starého přítele hrát v jeho divadle právě v Allingfordu.

Nové město, nové role, nové publikum. Dříve by z něčeho takového byla vzrušená, nemohla by se dočkat, ale teď z nějakého důvodu nadšení nepřicházelo.

Stárnu? přemýšlela Charity. Je mi sedmadvacet a jediné, co si přeju, je místo, které bude jen moje. Ne pronájem, jaký jsem měla v Londýně, ale něco víc.

Kočár právě projížděl vesnicí a ona spatřila malou chalupu kousek od silnice. V okně svítilo žluté světlo a dveře byly dokořán. Žena na zápraží právě vítala dvě malé děti, které jí vběhly do rozevřené náruče. Charity sledovala děti i muže, který šel za nimi. I v nastalém šeru rozeznala v jejich tvářích lásku a štěstí a cítila, jak se jí sevřelo srdce.

To bylo to, po čem Charity toužila – domov a milující rodina.

Charity sledovala stavení se šťastnou rodinou, dokud jí nezmizeli z očí. Vypadali tak spokojeně, ale ona věděla, jak zdání někdy klame. Možná až se za nimi zavřou dveře, děti se rychle schovají za máminu sukni a muž jim bude nad hlavami výhrůžně mávat rákoskou v jedné ruce a v té druhé biblí.

Schoulila se na sedadle a snažila se zahnat zlé vzpomínky. Možná že byla chyba vrátit se do Allingfordu, tak blízko ke svým kořenům.

Kočár zpomalil a venku se ozvaly zvýšené hlasy. Farmářova žena vyjekla.

Charity zaslechla, jak Betty, její služebná, tiše zamumlala.

„Božítku, copak se to děje?“

„Nejspíš zatoulaná kráva na silnici,“ snažila se ji uklidnit Charity. Otevřela okénko a vyklonila se. „Ne,“ řekla klidně, „to není žádné zvíře, tedy alespoň ne čtyřnohé. Zdá se, že jsme přepadeni.“

Betty se zajíkla, farmářova žena vyděšeně vykvikla a sevřela v dlani stříbrný medailon, který jí ležel na bujném poprsí. Charity naopak ucítila mírné vzrušení, když si prohlížela vysokého muže na černém koni, jak pistolí mává před nosem kočímu i strážnému.

V šeru stromů vypadal hrozivě, klobouk spadlý hluboko do očí, celý v černém. Od třírohého klobouku až po kopyta velkého koně, na jehož hřbetě seděl. Drsným, avšak příjemně modulovaným hlasem přikázal strážnému, aby odhodil na zem svou pistolí a podal mu poštovní pytel.

Charity ucítila, jak se někdo dotkl její paže.

„Radím vám, madam, schovejte se do stínu, ať vás nezahledne,“ naléhavě šeptal farmář. „Snad se spokojí s poštou a nechá nás na pokoji.“

Posadila se zpátky na sedadlo, ale zavřít okno se neodvážila. Nechtěla, aby snad pohyb či hluk upoutal lupičovu pozornost.

„To bylo od strážného vskutku ubohé,“ zašeptala opovržlivě Charity. „Vždyť se ani nepokusil o odpor.“

„Asi je jich tam celá tlupa,“ vydechla Betty.

„Ne, nezdá se mi.“ Charity se znovu nahnula z okénka. „Vidím jen toho jediného.“

Jezdec sesedl z koně a hodil pytel s poštou přes sedlo. Charity se obrátila na farmáře.

„Vážně, nemyslíte si, že vy a ti dva další jste proti němu v přesile?“

Farmář se okamžitě stáhl hlouběji do rohu.

„Ne, je přece ozbrojený,“ podotkl s obavou v hlase.

„Jde sem!“ sykla vyděšeně Betty. „Ach božínku!“ Stiskla Charitin rukáv, když se dveře prudce

rozletěly a jezdec pronesl boдрým hlasem: „Tak se podíváme, koho to tu máme. Prosím, kdybyste se, dámy a pane, laskavě obtěžovali ven z kočáru!“

Farmářova žena se roztrásla a přitiskla se k svému muži, jakmile se ve světle lampy zableskla pistole.

Charity vystoupila a podrážděně popohnala Betty. Farmář s ženou je následovali, takže za chvíli stáli všichni čtyři na otevřené cestě, v ostrém mrazivém větru. Charity pohlédla na kozlík, kde seděl kočí se strážným, oba dva ruce nad hlavou.

„Víc vás není?“

„Leda by se ještě někdo schovával pod sedadlem,“ utrousila Charity a třela si prokřehlú ruce. „Pokud máte v úmyslu nás oloupit, prosím, učiňte tak co nejrychleji, ano? Rádi bychom pokračovali dál v cestě.“

Ačkoli byla tvář muže skryta ve stínu, přesto na sobě cítila jeho oči. Teď, když k němu byla blíž, si mohla prohlédnout černou masku, zakrývající mu horní část obličeje.

Betty si povzdechla a Charity si uvědomila, že to nebyl úplně nejlepší nápad, poutat na sebe pozornost.

„A vy jste kdo, madam?“

„Do toho vám nic není!“

„No to se hluboce omlouvám, ale dovolím si s vámi nesouhlasit.“ Zamával pistolí.

Zdál se klidný, ale ocelový tón v jeho hlase a výhrůžné gesto způsobily, že zkrotla.

„Jsem slečna Westonová.“

„No kčertu, to snad ne!“ Přistoupil blíž a velice pozorně si ji prohlížel. „Máte namířeno do Beringhamu, co?“

„Do Beringhamu rozhodně ne.“

„Né?“

„Ne, jedu do Allingfordu,“ zaváhala. „Čekají mě

tam v divadle. Jsem totiž herečka.“ Zvedla k němu kabelku. „Tady máte, jestli nás hodláte oloupit, vezměte si ji.“

Bílé zuby mu zasvítily ve tmě, jak se zasmál. „Ne, nejspíš vás neoloupím. Mám dnes totiž dobročinnou náladu.“

„Takže nás neokradete?“ Farmář na něj nevěřičně zíral.

„Ne. Nevezmu vám ani měšec, ani ten medailon, který se tak leskne na hrudi vaší ženy. Tak šup šup, zpátky do kočáru! ... Ovšem až na vás, madam.“

Ukázal na ni a Charity se zachvělo srdce. Ani v nejmenším na sobě nedala znát, jak velký má strach, a prohlásila: „Nemám nic, co byste mi mohl vzít.“

„Oh, já myslím, že máte!“

„Neopovažujte se dotknout mé paní!“ zaječela na jednu Betty.

„Mlč, Betty!“ chytila ji za paži Charity.

Vzduchem se mihla pistole.

„Pošlete svou služebnou do kočáru k ostatním, slečno Westonová.“

„Udělej, co říká, Betty.“ Zachytila pohled služebné a rukou se dotkla velké perly na konci špendlíku, který jí přidržoval klobouk. „Poradím si.“

Komorná porozuměla, co jí chtěla její paní naznačit, ustoupila stranou a zanechala tak Charity o samotě s lupičem.

„Už jsem se rozhodl,“ řekl. „Vezmu si tuhle ozdobnou brož.“

Byla to malá kamej, prakticky bezcenná. Charity předpokládala, že ji chce zřejmě pro nějakou svou lásku, a ta myšlenka se jí z nějakého důvodu vůbec nezamlouvala. Vztáhl ruku, aby odepjal šperk z jejích prsou, ale ona mu ji rozhněvaně odstrčila.

„Já sama!“ Odepjala kamej a podala mu ji. „Tady ji máte. Tak co, můžu už jít?“

„Ne tak rychle, madam.“

Na Charity padl jeho stín, jak přistoupil blíž.

Měla vysokou postavu, ale on se tyčil ještě vysoko nad ní. Měl neuvěřitelně široká ramena, přes která měl přehozený nepromokavý plášť...

Přeběhl jí mráz po zádech, ale koneckonců, je to jen muž a ona díky svému povolání zažila už nejednu obtížnou situaci.

„Hodláte mě napadnout před zraky ostatních?“ zeptala se ho suše.

Zasmál se a ve tmě mu znovu zasvítily bílé zuby.

„Napadnout vás? Opravdu si to přejete, drahá?“

„Tedy, já...“

Slova jí překvapením zamrzla na rtech, když si ji k sobě náhle přitáhl. Silnou paží ji svíral kolem ramen a tiskl si ji k širokému hrudníku.

Vzhlédla a chtěla se bránit, ale v tu chvíli, kdy zvedla hlavu, se sklonil a políbil ji.

Díky štěstí, nebo snad že byl zkušený, jeho ústa našla v okamžiku její rty a Charity jako by projel elektrický proud.

Nemohla se pohnout.

Byla jako omráčená a on ji nepřestával líbat. Jazykem jí prozkoumával ústa a vyvolával v ní matoucí pocity, že ho prostě nedokázala zastavit.

Tvář měl zarostlou strništěm, které lehce škrábalo jemnou pleť na její tváři, a přesto jí to bylo příjemné.

Hlavou jí vířila spousta otázek.

Jak to, že z něj necítí špínu ani pach koní? Rozeznávala však jiné vůně. Nejprve to byla vůně kůže a vlny jeho kabátu. Ale když ji k sobě přivinul blíž,

ucítila příjemnou vůni mýdla, citrusů a také vypraného prádla.

Jeho jazyk zatím nepřestával plenit její ústa a Charity cítila, jak se jí žhavé šípy touhy zabodávají hluboko do těla.

Ten pocit byl pro ni nový a naprosto zneklidňující.

Toužila s ním splynout. Přitisknout se k jeho pevnému, mužnému tělu.

Čas se zastavil. Byla v jeho zajetí.

Nechtěla se vzpírat jeho sevření, daleko víc mu chtěla polibek vrátit, takže když se konečně odtáhl, pocítila velké zklamání. Stále ji držel v náručí a ona tomu byla ráda. Nohy a vlastně celé tělo jí totiž vypověděly službu.

Oči jí teď přivykly tmě a Charity si ho začala pokradmu prohlížet.

Měl krásně tvarovaná ústa, štíhlou tvář se silnou hranou čelisti. Důlek v rozhodné bradě a orlí nos. Ale nejvíc ji uchvátily jeho tmavé oči. Tak tmavé a tak zářící otvory v černé masce.

„Mmmmm,“ zamumlal tiše. „Božské!“

Charity zapomněla na celý svět. Vůbec nevníkala ledový vítr, který přes ně hnál sněhové vločky, ani to, že on je vlastně zcela neznámý muž. Dokonce zapomněla i na to, že je lupič. Dokud ovšem nezvedl hlavu a nerozkázal kočímu a strážnému.

„Držte ruce stále nad hlavou, drazí přátelé!“

Jeho varování ji vrátilo zpátky na zem.

Odstrčila ho, ale ani se nepohnul.

Ustoupila tedy ona a divoce si natřásla sukňě, aby si nikdo nevšiml, jak se jí třesou ruce.

Pohlédla za sebe a zjistila, že kočár stále stojí uprostřed cesty, kočí i strážný s rukama nad hlavou sedí jako přibití na kozlíku a bledé tváře ostatních

cestujících vykukují za oknem. Nejspíš uplynula jen minuta či dvě, ale Charity se zdálo, že se stalo něco velkolepého.

Otřásla se.

Proboha, vždyť to byl jen polibek! A ten už přece dostala tolikrát! Ale ještě nikdy na ni žádný nezapůsobil právě takhle...

To bude tím vzrušením, pomyslela si. Strach mi pocuchal nervy.

Tajemný lupič se na ni škádlivě zadíval. „Dostal jsem, co jsem chtěl, madam, jste volná.“

V tichosti uchopila jeho ruku, kterou jí nabídl, a nechala ho, aby jí pomohl nastoupit do kočáru. Nakonec přibouchl dveře a Charity zahlédla v jeho očích záblesk pobavení, když se koncem pistole dotkl okraje klobouku. Odstoupil od kočáru a podíval se na kočího se strážným.

„A teď, přátelé, vám děkuji, že ještě chvíli setrváte na svých místech!“

Zahvízdal na černého koně a Charity si všimla, jak lehce se vyšvihl do sedla.

Tajemný lupič zmizel mezi stromy, a sotva odezněl zvuk koňských kopyt, kouzlo bylo zlomeno.

Farmář se začal rozčilovat nad nestydatostí toho darebáka, zatímco jeho žena se zhroutila na sedadlo a zuřivě se ovívala rukama, aby dala najevo, že na ni jdou mrákoty. Betty potichu děkovala Bohu.

Strážný seskočil z kozlíku, aby zvedl ze země pušku, a při tom se otázal, zda jsou všichni cestující v pořádku.

„V pořádku? Jistě že nejsme v pořádku!“ křičel farmář. „Co jste to za strážného, že necháte kdejakého pobudu, aby na nás pouštěl hrůzu! Jen se podívejte na moji ženu! Jak je vyděšená! To je tedy ostuda,

to vám tedy povím! Jeden ničema, a vy hned skládáte zbraň!“

„Jó, a udělal jsem jenom dobře!“ bránil se strážný.
„Však vyhrožoval, že mi ustřelí hlavu!“

„A to ho radši necháte klidně okrádat lidi za bílého dne, co?“

„Pokud je mi známo, nic vám nesebral!“ odpověděl nasupeně strážný.

„Ukradl přece poštovní pytel!“ poznamenala farmářova žena.

„A napadl moji paní!“ připomněla Betty.

„A proto jsem taky tady, abych se zeptal, jestli jí neublížil.“ Strážný se otočil na Charity. „Madam? Neutrpkla jste nějaké zranění?“

Charity si znovu vybavila své uvěznění v silných pažích. Rty měla od žhavého polibku stále v jednom ohni.

„N-ne, jsem jen trochu otřesená, ale zraněná nejsem.“

„Ten darebák vás přece okradl, slečno...“ ozvala se komorná. „Vzal si vaši brož.“

„Ale jdi, Betty, vždyť to byla jen cetka.“ Obrátila se na strážného. „Nic, co by stálo za řeč. Pojedme už.“ Strážný se zdál být spokojený a přikývl.

„Jistě, však už jedeme. Budeme zastavovat v Beringhamu, abychom vyměnili koně, můžeme tam celou záležitost hned oznámit.“

Zavřel dveře a kočár se dal znovu do pohybu.

„Však já to nahlásím poštovní společnosti!“ zamumlal farmář. „Ještě nikdy jsem neviděl tak zbabělého strážného i kočí. Kdybychom se do lupiče pustili všichni tři, určitě bychom ho dostali!“

„Vždyť přesně to vám říkala moje pa-“

Charity šfouchla Betty do žeber.

„Každopádně jsem ráda, že jsme z toho vyvázli tak hladce, a doufám, že dorazíme do cíle bez dalšího zdržování,“ poznamenala klidně.

Její prosba byla vyslyšena a krátká cesta do Beringhamu proběhla bez dalších potíží. Cestující byli pozváni do hostince, zatímco kočího poslali pro četníka.

Po vymrzlém kočáru se příslib ohněm vyhřáté hospody jevil velmi lákavě. A když jim ještě hostinský přinesl hrnek horké kávy, zlepšila se nálada dokonce i farmářovi.

Místní konstábl se ukázal být tupé individuum jménem Rigg. Všechno snaživě zapisoval a vysvětloval to tím, že starosta bude chtít znát každíčkou maličkost. Poté co vyzpovídal kočího a strážného, obrátil se na cestující.

Charity pohlédla na hodiny. Touhle dobou už měli být dávno v Allingfordu. Se zpožděním se však stejně nedalo nic dělat, a tak tedy potlačila netrpělivost a pokusila se věnovat pozornost konstáblovi.

„Seskočil z koně a poručil vám, abyste vystoupili z kočáru, tedy říkáte?“ Konstábl zkontroloval zápis. „Takže jste měli spoustu času, abyste si ho pořádně prohlédli, ne?“

Farmář zavrtěl hlavou: „Ne, byla už tma.“

„To je pravda,“ přitakala Betty. „A stejně nás zase rychle poslal zpátky do kočáru. Teda – až na slečnu Westonovou.“

„Westonovou?“ Konstábl zpozorněl. „Říkáte slečnu Westonovou? Vy jste –?“

„Jsem herečka.“ Usmála se na omluvu, že ho přerušila. „Jméno Westonová používám na jevišti.“

Farmářova žena ohrnula nos a její dřívější úsměv nahradil povýšený pohled.

„Ano, jistě.“ Konstábl pokračoval ve výslechu. „Jedete tedy do Allingfordu, že? Zde v Beringhamu totiž žádné divadlo nemáme,“ povzdechl si.

„A ani nic jiného pro obveselení člověka,“ postěžoval si farmář. „Ani ty hospody už nejsou to, co bývaly.“

„Ale ona! Ona byla tomu zlosynovi nejbliž,“ ozvala se naléhavě farmářka. „V náručí ji držel, a pak se...“

„Prosím za prominutí, ale tak to opravdu nebylo!“ vložila se do toho komorná Betty, celá naježená a rozhodnutá svoji paní bránit. „Uchvátil slečnu Westonovou proti její vůli!“

Charity se začervenala a zavrtěla hlavou.

Konstábl na ni zmateně zíral.

„Pouze mi ukradl lacinou brož, to je celé.“

„Jo! A také ji políbil!“ zvolala farmářova žena pobouřeně.

„To je zcela pochopitelné, madam, pokud se smím vyjádřit,“ řekl konstábl a zrudl až ke kořínkům vlasů.

„Žena tím chtěla říct, že slečna Westonová viděla toho lumpa lépe než my ostatní,“ vysvětlil farmář.

„Byl to celkem vysoký chlapík, to teda jo.“

„Madam?“ Konstábl se zahleděl tázavě na Charity, která jen pokrčila rameny.

„Neřekla bych, že byl vysoký. Myslím, že byl spíše střední postavy.“

„No to určitě!“ nesouhlasila farmářka. „Vždyť byl dobře o hlavu vyšší než vy!“

Charity zavrtěla hlavou. „Křčila jsem se. Měla jsem strach.“

To byla lež. Strach při setkání s tajemným lupičem rozhodně necítila. Hněv, ten ano. A taky vzrušení. Ale strach ne, nebála se ho.

Farmářova žena mezitím pokračovala.

„Velký chlap, celý v černém a na velkém černém koni. Jo, a hódně široký ramena měl, to teda jo.“

Charity si vzpomněla, jak k ní přistoupil blíž a jak ji zahalil jeho stín.

„Měl velký teplý plášť s nárameníky, proto se vám zdálo, že má široká ramena,“ namítla Charity.

„A co jeho tvář? Viděla jste mu do tváře? Nebo vlasy? Co vlasy, neměl paruku?“

„Na hlavě měl klobouk a na obličeji masku, takže do tváře jsem mu neviděla.“

To byla pravda.

Nemohla s určitostí říct, ani jakou barvu měly jeho oči. Jen to, že byly tmavé, velmi tmavé, a nořily se do jejích, jako by viděly až na samé dno její duše.

„Co třeba ten kůň? Snad bychom ho mohli poznat podle něj.“ Kočič vyklepal dýmku do krbu a znovu si ji začal nacpávat. „Byl to hřebec, ohromný zvíře, černý od hřívý až po kopyta.“

„Jo, a taky nebyl odsud!“ poznamenal strážný. „Řekl bych, že je nejspíš z Irska.“

„Taky bych řekl,“ souhlasil farmář. „Určitě Ir, souď podle přízvuku.“

Charity neřekla nic. Strávila téměř celý život mezi herci a měla podezření, že ten zpěvný irský přízvuk byl jen předstíraný.

Hostinský, který celou dobu poslouchal, smutně poznamenal.

„Temný jezdec. Říká se, že pochází z Dublinu.“

„Bůh nás chraň!“ Farmářova žena klesla na židli.

„Potuluje se kolem Beringhamu asi tak rok,“ pokračoval hostinský. „Někdy před Vánoci oloupil Absaloma Keldyho a jeho ženu.“

„A já jsem zase slyšel, že minulý měsíc sebral panu Huttonovi padesát guinejí!“ dodal kočič.

Farmář si odfrkl. „Pro mě za mě. V tomhle má moje požehnání. Hutton je starej zkorumpovanej mizera!“

„To je,“ souhlasil hostinský. „Ale nikdo nikdy neví, co komu Temný jezdec sebere. Někdy je to jen polibek od krásné ženy a jindy je to zase plný měšec.“

„Ale pokaždé sebere pytel s poštou,“ řekl konstábl. „I když se pak pytel najde někde u cesty. Asi v něm hledá peníze. Ale který pošetilec by posílal peníze poštou, to tedy nevím.“

Hostinský zamrkal na Charity. „Plete hlavy všem ženským široko daleko. Všechny ho chtějí potkat. Myslí si totiž, že je to nějaký zámožný muž, džentlmen v přestrojení.“

„Džentlmen nebo ne, bude viset, až ho dopadneme,“ pohrozil konstábl. „Myslím, že už je to všechno a můžete pokračovat v cestě. Radši mi ale řekněte, kam máte namířeno, kdybychom vás potřebovali kvůli identifikaci pachatele.“

„Nás najdete na farmě Broad Ings.“ Baculatá farmářka si natřásla sukně. „A zaplatili jsme si až na příští křižovatku, takže čím dřív vyrazíme, tím líp.“

„Slečno Westonová a co vy?“

Charity pokrčila rameny.

„Nemám zdání, kde budu v Allingfordu bydlet, ale vždy mě můžete zastihnout v divadle.“

Znovu nastoupili do kočáru. Kočí už byl netrpělivý, aby dojel včas. Na příští křižovatce vystoupili farmář se svou ženou a zanechali Charity a její služebnou o samotě.

„Co si počneme, slečno, už jsme měly být dávno v Allingfordu!“

„Já vím, Betty. Doufám, že Hywel na nás počká s večerí. Mám z toho vzrušení hlad jako vlk.“

Betty si nesouhlasně odfrkla. „Nevím, jak po tom všem ještě dokážete myslet na jídlo! Vždyť vás ten lotr málem znásilnil! Ale asi to nebylo tak zlé, když jste nemusela použít ten špendlík. Víím, že párkrát už k tomu došlo, když byl nějaký váš obdivovatel příliš neodbytný...“

Charity tiše seděla v rohu, oči zavřené. Aby pravdu řekla, ani ji nenapadlo, že by měla použít špendlík, když si ji ten tajemný jezdec k sobě přivinul.

Znala dívky, které sotva okem zahlédly krásného herce, hned omdlévaly. Vždy si myslela, jak je to hloupé a směšné, ale teď, teď je začala maličko chápat. Ten neznámý lupič byl tak přitažlivý, že v jeho přítomnosti byla sama blízko mdlobám.

Nebesa, co se to s ní jenom děje?

Světla Allingfordu Charity donutila, aby takové myšlenky odložila stranou.

Kočár zastavil před hostincem, kde už na ně čekal sluha, aby je co nejrychleji doprovodil do elegantního domu. Tam je hned u dveří přivítal jiný komorník, který jim oznámil, že pan Jenkins očekává slečnu Westonovou v salonu.

Jen co komorník otevřel dveře, uviděla před sebou Charity vysokého, vybraně oblečeného muže se stříbrnými vlasy. Okamžitě jí vykročil vstříc, aby se s ní přivítal.

„Už jsem si začínal myslet, že jsi změnila názor, drahá, a z tvého angažmá v mém divadle nebude nic!“

„To by mě ani nenapadlo, Hywele!“ zasmála se a podala mu obě ruce. „Dobrý večer ti přeju, můj drahý,“ řekla a políbila ho na tvář. „Náš kočár měl zpoždění, představ si, přepadl nás lupič!“

Odvrátila se, aby si odložila plášť a klobouk a Hywel

jí tak nemohl vidět do tváře. Znal ji ale příliš dobře, aby poznal, že se stalo ještě něco jiného. „Údajně je ve zdejšími kraji dobře známý – prý mu říkají Temný jezdec. Nic moc, jestli se můžu vyjádřit.“

„Slyšel jsem o něm.“ Když přišla blíž ke krbu, podal jí sklenici vína. „Neudělal ti nic? Neukradl ti něco?“

„Ale ano, brož, jen takovou lacinou cetku.“

„A co polibek? Vyžádal si ho na nějaké dámě?“

Charity se začervenala.

„Ano.“

„Na té nejkrásnější, na tobě, nemám pravdu?“

Zamračila se.

„Světlé vlasy a modré oči! Ty víš, jak nemám ráda to přirovnání. Zlato a voda.“

„Jsi skvělá herečka, má drahá, a tvá krása – tvé zbarvení zlata a vody, jak tomu říkáš, k tvému úspěchu jen přispívá.“ Nabídl jí křeslo blízko u krbu a usadil se vedle ní. „Tak jakpak se ti líbilo ve Scarborough?“

„Moc!“ zamrkala na něj potměšile. „Dokonce jsem byla přirovnávána k velké lady Siddonové.“

„A teď dobudeš Allingford! Jsem ti velmi zavázán, že ses uvolila přijmout angažmá v mém malém divadle.“

„Ale jdi, ty víš, kolik ti toho dlužím. Když jsi napsal, že jsi přišel o představitelku hlavních rolí, jak bych ti mohla odmítnout pomoc? Po tom všem, co jsi pro mě udělal, jak jsi mě přijal pod svá křídla a celé ty roky ses o mě staral.“

„Však se mi to stonásobně vrátilo – jsi rozená herečka, talent! Jen díky tobě a tvé slávě jsem si mohl dovolit založit vlastní divadlo a se svým souborem ukončit kočovný život.“

„A přesto jsi mě přesvědčil, abych zkusila štěstí v Londýně.“

„Tvůj talent si zaslouží velké obecenstvo.“ Poho-
dlně se opřel o opěradlo a usmál se. „Přečetl jsem
každý článek, který o tobě v novinách vyšel. Agnes
Bennetová, miláček Drury Lane! Jak je to dlouho?
Pět let?“

„Asi tak.“

„Skončila jsi v Londýně, sotva sis udělala jméno.
Proč, má drahá?“

Charity si pohrávala se sklenicí vína.

„Zapletla jsem se se špatnými lidmi. Když jsem to
zjistila, byla jsem příšerně znechucená. Ze sebe, ale
také z nich. Rozhodla jsem se, že nechám svůj lon-
dýnský život a vlastně i Agnes Bennetovou za sebou.
Byl to zázrak, že jsem dokázala ubránit svou čest.“

„Takže ses stala opět Charity Westonovou.“

„Ano, a posledních pár let jsem strávila na cestách
napříč zemí, abych si vybudovala novou kariéru.“

„Což se ti podařilo více než dobře, dá-li se věřit
všem zprávám.“ Hywel vstal, aby jim oběma dolil
z karafy víno. „Pročpak jsi přijela do Allingfordu,
má drahá?“

„Proč? Protože jsi mě o to požádal – hlavní he-
rečka tvého souboru přece onemocněla zápallem plic
a vrátila se ke svému muži do Worthingu.“

„Abych pravdu řekl, když jsem ti psal, ani v nej-
menším jsem neočekával, že moji nabídku přijmeš.“

Pokrčila rameny. „Chtěla jsem se vrátit sem, na se-
ver.“ Oči jí zazářily. „Uvítala jsem, že budu mít znovu
možnost hrát v pořádném divadle, a ne v hostinském
sále, nebo dokonce ve stodole. A když jsi mi, Hywele,
řekl, že ředitelem divadla jsi ty, nemohla jsem si pro-
stě pomoci!“

„Jsem polichocen a rozuměj mi dobře, jsem opravdu rád, že se připojíš k mému souboru. Konečně, stále pro mě pracuje mnoho tvých starých přátel. Ale je to blízko tvého starého domova. A zejména... tvého otce.“

„Saltby je odsud několik mil, pochybuji, že by Phineas přijel až sem. Nebo že by dokonce navštívil divadlo.“ Charity zavrtěla hlavou.

„Ale on už nežije v Saltby, má drahá. Přestěhoval se do Beringhamu.“

Napřímila se. „Tak blízko?“ Zamračila se a pak mávla rukou. „Co na tom záleží? Už se ho nebojím. Stejně už jsem unavená z toho věčného harcování a ráda bych se usadila. No a kde jinde než v Allingfordu, kde teď dokonce můžu pokračovat ve své práci na divadle.“

„Vrátila ses ovšem ke svému pravému jménu. Charity Westonová. Nemyslíš, že je to příliš riskantní? Weston bude zuřit, až zjistí, kdo jsi.“

„Za své umělecké jméno jsem se schovávala příliš dlouho. Chci být zase sama sebou, proto jsem se vrátila k svému rodnému jménu.“

Charity upila víno. „Neslyšela jsem o Phineasovi od té doby, co jsem odsud odjela.“

Hywel pozvedl obočí.

„Přestala jsem ho nazývat otcem již dávno. Nezaslouží si to. A co moje nevlastní matka, ještě je naživu?“

„Ne, zemřela před pár lety, ještě před tím, než se přestěhoval do Beringhamu. Stal se z něj bohatý muž. Zdá se, že tvá nevlastní matka mu zanechala značné dědictví.“

Charity překvapeně vzhledla. „Opravdu? Věděla jsem, že se s ní oženil hlavně kvůli věnu, ale myslela jsem, že ho celé utratil.“